

Του Γιώργου Μήτσιου

Η 1η Ιουλίου είναι για την οικο-γένειά μου ημέρα θλίψης και μνή-μης. Την ημέρα αυτή του 2013 ο γιός μου τραυματίστηκε σοβαρά κατά την εκτέλεση...

εργασιών ως συμβασιούχος δημοτικός υπάλληλος στο πάρκο της Θεόπετρας και έχασε τη ζωή του λίγες ημέρες μετά. Και βέβαια, κάθε μέρα μετά από αυτή είναι ημέρα θλίψης και μνήμης.

Την 1η Ιουλίου 2017, τέσσερα χρόνια μετά, ο Πολιτιστικός Σύλλογος Θεόπετρας επιλέγει την ημέρα αυτή, για να κάνει την καλοκαιρινή εκδήλωσή του στον χώρο μάλιστα που έγινε το περιστατικό που στοίχισε τη ζωή του γιού μου.

Ερωτώ : Δεν θα μπορούσε η ημέρα της εκδήλωσης αυτής να είναι μία ημέρα πριν ή μία μέρα μετά; Πολιτισμός είναι μόνο η μουσική και οι χοροί; Πολιτισμός δεν είναι και η απόδοση τιμής σε έναν νέο άνθρωπο που έχασε τη ζωή του τόσο άδικα πριν από 4 χρόνια, και μάλιστα κατά τη διάρκεια εργασίας που αφορούσε στον φωτισμό του χώρου ενόψει της τότε προγραμματισμένης για λίγες μέρες μετά καλοκαιρινής εκδήλωσης στο χωριού;

Εμείς δεν θα τον ξεχάσουμε ποτέ, όμως καλό θα είναι να μην ξεχαστεί ο Σάκης ούτε από τους κατοίκους της Θεόπετρας ούτε από τους δημότες της Καλαμπάκας, για να μην θρηνήσουμε άλλα θύματα σε παρόμοια περιστατικά, και να μην ζήσει άλλη οικογένεια την τραγωδία που ζούμε εμείς.

**Με εκτίμηση,
Γεώργιος Μήτσιου**